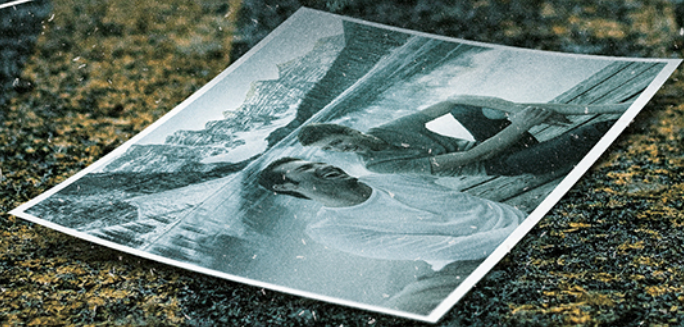

KASPER VAN BEEK

AMNÉZIE

THRILLER

Amnézie

Copyright: © 2018 Kasper van Beek. Originally published by Uitgeverij Cargo, part of Uitgeverij De Bezige Bij Amsterdam.

Všetchna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Anna Krýsová, 2021

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0863-5 (pdf)

AMNÉZIE

Kasper van Beek

VENDETA

Vogelvrij (př. jm.) [<z něm. *vogelfrei*, řečeno o mrtvolách, které nebyly pohřbeny a byly ponechány v přírodě jako kořist pro ptáky], postaven mimo ochranu zákona, ponechán na pospas všem, kdo někoho pronásledují: *iem. vogelvrij verkla-*
ren.

Prolog

Orel roztahuje křídla a nechává se unášet větrnými proudy. Jeho pohled se pohybuje zleva doprava přes oslnivě bílou plochu, zatímco přelétá těsně nad vrcholky stromů lesa Nuuksio. Ve Finsku je země v tuto roční dobu všude pokrytá tlustou vrstvou sněhu, což znesnadňuje vypátrání kořisti.

Dole se klikatí řeka, která nakonec ústí do jezera. Orel několikrát mávne křídly a spustí se střemhlav dolů, dokud se neocitne nad ní. Proud je silný a vířící voda způsobuje hrozný hluk. Jeho černé oči se zaměří na hladinu nad mělčinou a on zpomalí, když se pod ní objeví hejno ryb. Některé už si ho všimly a rozprchly se na všechny strany, jiné plavou dál a nic zlého netuší. Ve zlomku vteřiny složí křídla podél těla a volným pádem letí proti lesknoucí se hladině. Předtím, než se dotkne vody, se jeho tělo otočí a on vytasí ostré drápy. Přesně v tu pravou chvíli, přesně na tom pravém místě. Poté hned zase rychle vystoupá – mise úspěšná. Pod ním se teď mrská tlustá ryba. Orel letí dál od řeky do hustého lesa. Tam kličkuje mezi věkovitými stromy, dokud nenajde silnou větev, na kterou usedne, aby se mohl v klidu věnovat svému úlovku.

Vylekaně trhne hlavou, když lesní ticho náhle přeruší hlasitá rána. Napjatě čeká, co se bude dál dít, ale nic nepřichází. Znovu je slyšet jen ševlení větru mezi stromy.

Nebezpečí nehrozí, a tak orel s vražednou přesností a rychlostí probodne zobákem divoce se mrskející rybu.

Pod vahou ptáka s rybou se zatřeše větev. Z ní sjede pořádná nálož sněhu. Kromě toho, že spadne na rozbíhající se kořeny stromu, přikryje ještě něco dalšího. Něco, co tu nedávno pohřbily lidské ruce a nyní to leží přikryté pod bílou závějí.

Nedaleko odsud se kouří z komína dobře ukrytého srubu. Otevrou se dřevěné dveře a z nich vesele vyskočí husky. Za ním se vyšourá velký muž s hustým šedým plnovousem a vlněnou čepicí posazenou hluboko do čela. Rutinním pohybem si přehodí loveckou pušku přes rameno a zavře za sebou dveře. Jeho těžké boty při každém kroku zmizí až po kotníky ve sněhu. Zanechává tím za sebou hlubokou stopu. To mu ale nevadí; tady v okolí žije jenom málo jiných lidí, takže nemá důvod chovat svůj srub v tajnosti. Husky už ho předběhl a ví přesně, na kterou stranu se dát. Cestu by poznal i poslepu a zdá se, že má víc chuti na dobrodružství než jeho pán.

Nad nimi se sem a tam pohupují vysoké, tenké stromy. Lovec se se zdviženým obočím podívá na svou rukavici, na níž má černou šmouhu. Asi si ji zapomněl sundat, když házel poleno do krbu. Naštěstí je o kus dál potůček, kde si může rukavici snadno zase vyčistit. Hvízdne. Husky okamžitě poslechne a vydá se směrem k vodě. V létě občas skočí do potoka, ale teď má dost rozumu na to, aby to nedělal. Prakticky okamžitě by zmrzl.

Když přijdou k tekoucí vodě, lovec se k ní skloní, zatímco husky opodál vyběhne na kopeček. Je tam malý vodopád, kde se voda žene dolů, a je to kromě větru jediný zvuk, který je slyšet. Lovec si navlhčí rukavici; mour z ní jde naštěstí snadno dolů. Podívá se nahoru k vodopádu, ale pes už není vidět. Dál stoicky drhne rukavici.

Pak uslyší zvuk, při kterém se zapotácí dozadu a okamžitě – nešikovněji, než by chtěl – sáhne po svojí pušce.

Husky zavrčí. Ne tak, jako když má hlad nebo když se chce jít vyvenčit, ale hlouběji. Nebezpečněji. Ten zvuk lovec už léta neslyšel. Psa nikde nevidí, a tak ostražitě vstane. Když si všimne, že se mu třese hlaveň zbraně, snaží se trochu sebrat a chytne ji i druhou rukou. Opatrně začne vystupovat na svah u vodopádu a pátrá, odkud se vrčení ozývá.

Svého huskyho spatří opodál. Stojí jako přikovaný, uši má sklopené k hlavě a upřeně hledí před sebe. Svého pána si nevšímá. Mezi stromy se válí hustá mlha, což výrazně snižuje viditelnost. Lovec i pes zírají do dálky. Něco tady nehraje, je to cítit ve vzduchu. Rychle odjistí pušku, připravený vystřelit.

Tam! V dálce mezi stromy se objevuje přízrak. Lovec zkouší lépe rozeznat jeho obrys, ale v tomto světle to moc nejde. Instinktivně udělá krok dozadu, hledá únikovou cestu a husky následuje jeho příkladu. Setře si pot, který mu stéká do očí, a posadí si čepici trochu víc do týla, zatímco stále zírá do mlhy. Ten přízrak se zvětšuje čím dál víc. Běží k nim!

Napětím sevře pažbu zbraně.

„Hej!“ zařve. Žádná reakce. Přízrak běží dál a pes se rozštěká.

„Hej! Stát!“ zkouší to znovu. Zase žádná reakce. Musí jednat. Za chvíli jsou v sobě. To je jisté. Štěkot přechází v ustrašené kňučení a lovci bleskne hlavou myšlenka, jestli je to vůbec člověk, který se za nimi žene. Jestli to není spíš nějaká bytost z oněch prastarých finských mýtů, které mu kdysi vyprávěla jeho babička.

Zavrtí hlavou, zavře jedno oko a zamíří. Klidně se nadechne, jako vždycky, a soustředí se na mušku. Pak – teď už je to jenom dvacet, možná deset kroků, které je od sebe dělí – zmáčkne spoušť.

Vteřina, která následuje, se mu zdá až příliš dlouhá. Přízrak to dostane a bez jediného zvuku padne dopředu. Okamžitě ho skoro úplně zakryje sníh.

Lesem se zase rozhostilo ticho a lovec se dívá na svého psa, který mu tázavý pohled vrací. Krok za krokem se začne přibližovat směrem k přízraku, zbraň stále v pohotovosti. Když přijde blíž, vidí nehybné zdvižené nohy. O kus dál pod sněhem prosvítá tmavě modrá barva – s tlukoucím srdcem začne odhrnovat sníh. Pomalu se objeví sako a teprve teď si lovec uvědomí, že tu před ním na zemi leží muž v obleku. Bez zimní bundy, bez čepice, bez sněhulí. Překvapeně si mne bradu, ale pak uvidí, jak se na sněhu objevuje rudá skrna. Dokonce dvě skvrny! Krev mužovi vytéká nejen z hlavy, ale také z ramene. Lovec se beznadějně rozhlíží kolem a říká si: *já ale přece vystřelil jenom jednou!*

Část I

1

Přední světla mého auta zhasnou, když otočím klíčem v zapalování a sleduji, jak palmy v žulových květináčích mizí v šeru. Poté co si moje oči zvyknou na tmou, rozeznávám v dálí, jak se vlny valí na pláž. Jsme v Zandvoortu, ale party stan s palmami na pláži mě má zřejmě přesvědčit o tom, že jsem právě zaparkoval na francouzské Riviéře. Je mi to jedno. V dálce slyším racka, který křičí, jako by ho na nože brali. I to je mi jedno. To jediné, na čem mi záleží, je ticho po bouři.

Na sedadle spolujezdce se spouští stínítko a rozsvěcí se žárovka u zrcátka. Nemusím otáčet hlavu, abych věděl, co dělá. Rudé rty, které před chvílí vyslovily ta nelítostná slova, potřebují poupravit. Vyzkoušíme úsměv, všechno je zase v pořádku. Zažil jsem to dostkrát na to, abych věděl, že teď mám být zticha. Čekat na znamení a hlavně nenavazovat oční kontakt. Když slyším, jak zavírá dveře a jak se její podpatky vzdalují od auta, srovnám si kravatu. To bylo to znamení, teď do akce. Ve chvíli, kdy schází z příkrého svahu směrem ke stanu na pláži, ji dostihnu právě včas, abych jí nabídl rámě. Touto cestou chodíme každý rok znovu a každý rok znovu je předtím Liesbeth hrozně vystresovaná. Proč? Netuším. Dívka u vchodu nám ukáže doleva, přestože my dávno víme, kam

se dát. Každý rok ten samý večírek na oslavu toho, že jsme v červených číslech, každý rok ten stejný sál. Když vcházíme dovnitř, vidíme pěkně najednou celou tu scénu. U stěny vzhledu hraje kapela, tu jsem ještě neslyšel. Ti z minulého roku to zřejmě museli dost zbabrat. V téhle firmě se nikdo nezdráhá trestat chyby.

Barevné světlo ze sálu se odráží od drahých lahví alkoholu vpravo za barem. Odkášlu si. Je divné, že si vždycky připadám jako ten jediný nezvaný host. Jako kdyby se ke mně každý měl při mém příchodu najednou obrátit a jako jeden muž ukázat na východ.

„Tady ho máme! Naše hvězda!“ Jacob zní nadšeněji než jindy a zjevně už má upito. „A po jeho boku nejkrásnější žena dnešního večera.“

Políbí jí ruku a já se smíchem vrtím hlavou.

„Hlavně ať to neslyší Carolien, ty jeden lichotníku,“ odpovídá Liesbeth s šelmovským úsměvem.

„A co já?“ Objímám Jacoba, svého kolegu a nejlepšího kamaráda.

„Ty? Co to má s tebou co dělat?“ zní jeho vyzývavá odpověď.

Vydáváme se do sálu. Jsou tu všichni. Asi tři sta lidí se snaží do sebe navzájem nevrážet. Liesbeth si se mnou chce zatančit, ale já jsem ještě ani nic nepil. Jacob má ale přede mnou náskok a před mou ženou mě zachrání. Zmizí v davu a já se přesunu k baru – to je vždycky dobrý orientační bod. Lidi, které normálně zdravím jenom pokývnutím, mi teď dlouze potřásají pravicí. O kousek dál inkasují ke svému zděšení tři mokré polibky od paní z kantýny, což ve mně probouzí vděčnost za širokou vitrínu, která mě od ní při každodenním kontaktu dělí. Rychle se vyprostím z jejího sevření a mezinárodně srozumitelným gestem jí naznačím, že mám žízeň. Nechá mě jít.

Objednávám si kolu s vodkou a pak se nonšalantně opírám o bar, jako bych se sem dostal jen náhodou, ale zalíbilo

se mi tu. Odsud mám dobrý výhled na taneční parket, kde se setkávají dobře oblečení a opilí hosté. Liesbeth a Jacob vykrucují dramatické piruety a dělají pohyby, které určitě viděli někde ve filmu. V jejich představách to nejspíš vypadá lépe než ve skutečnosti a já se zašklebím. Přesto nedokážu odvrátit zrak, stejně jako když člověk projíždí kolem dopravní nehody.

„Se předváděj!“ Carolien se objeví vedle mě a z jejího pohledu je jasně vidět, že pila stejně hodně jako její divoce tancující manžel o kus dál. Ještě jsem ji dnes večer neviděl, ale ona mi nevěnuje jediný pohled. Stejně jako já nemůže odvrátit zrak od Liesbeth a Jacoba.

„Naštěstí existují věci, ve kterých jsou dobří,“ snažím se prolomit ledy. Carolien je sestra mojí ženy, což z Jacoba dělá mého švagra. Aby byl tenhle obrázek až příliš blízkých rodinných vztahů kompletní, ředitelem této firmy je otec obou sester. Zmínce o tom, že pracuji pro mého tchána, se vždycky snažím v hovoru vyhnout tak dlouho, jak to jde, protože pokaždé, když na to přijde řeč, na mě všichni vrhají ty samé soucitné pohledy.

„Ty to nevíš, Olafe. Já jo,“ pokračuje dál tím stejným připilým tónem jako předtím. Vzdychnu, protože teď musím pokračovat v téhle hře.

„Co nevím, Carolien?“

„Myslíš si, že všechno víš, ale nevíš nic.“

Čím dál milejší. Rychle si loknu svého drinku a podívám se na opačnou stranu. Chápu, z čeho pramení její nedůvěřivý postoj k Jacobovi, s tím jeho věčným flirtováním, ale já si v tomto směru s Liesbeth vůbec nedělám hlavu. Samozřejmě vidím, jak se všichni chlapi otáčejí, když s ní někam vejdu. Ale my si můžeme důvěřovat právě proto, že si navzájem dáváme svobodu. Navíc já a Huub, její otec a můj šéf, spolu výborně vycházíme. To všechno by si nikdy netroufla riskovat, určitě ne pro Jacoba, ať je sympatický jak chce.

„Jen se neboj. Ještě za tebou nakonec přileze s prosíkem.“

Carolien už neodpoví a dál zírá přímo na taneční parket. Jenom dobře, opilost jí nesluší. Všimnu si, že dveře na terasu za ní jsou pootevřené, přes sklo vidím jasně zářit oranžové světélko. Pomalu se vydávám ven. Všechno se mi zdá lepší, než tady dál postávat na baru.

~

„Hezké, že?“ ozve se z jednoho rohu. „Já bych mohla ležet na zádech a koukat na hvězdy celé hodiny.“

V zádech cítím mravenčení – ten hlas bych poznal mezi tisíci jinými. Nacházíme se sami na opuštěné terase, která končí v písku a dál už jenom klidně ševelí lámající se vlny. Jejich zvuk, to, jak se stále valí na pláž a pak se zase stahují zpět, působí hypnotickým dojmem. Nad námi se klene hvězdami poseté nebe.

„Dnes je jasná noc,“ přitakám nesentimentálně a otáčím se. V šeru se objevuje postava s oranžovým světélkem v ruce. Když se napije, ten světelný bod se rozzáří a krátce osvětlí její obličej. Instinktivně ustoupím o krok dozadu, když Mila vkročí na světlo. V ruce drží boty na vysokých podpatcích a já vidím její prsty na nohou, jak se lehce pohybují po dřevěné terase. Je úplně jiná než všechny ty další ženy tam vevnitř. Kouř, který vydechla, se stáčí na mou stranu.

„Proč stojíš tak sama venku? Nechceš jít dovnitř? Letos je tam dokonce i dobrá kapela,“ zalžu. Upřímně řečeno jsem tu hudbu vůbec nezaregistroval. Naštěstí je tma a ona nevidí, jak se stydím. Už u nás nějakou dobu pracuje, ale když ji spatřím, pořád se mi ještě pletou slova.

„Já přece nejsem sama,“ odpovídá. Nad námi zazní ostrý výkřik přelétajícího racka. K její úlevě pokračuje a já na to nemusím reagovat. „Večírky, na které já normálně chodím, se dost liší od téhle... akce.“

Nenuceně mi nabídne potáhnutí z cigarety a já si všimnu otisku rtěnky na filtru. Přesto odmítnu. Mila se otočí k oknu, za nímž je oslava stále ještě v plném proudu. „Podívej se, jak jsou veselí a odvázaní – to jsou ti samí lidé, kteří si během normálního dne vymění možná tak tři slova. Ale jakmile je jeden den za rok pojmenovaný oslava, tak se všichni poslušně baví. Takovouhle řízenou radost dost těžko snáším.“

„Já jsem jedním z těch lidí,“ odpovím, vědom si její skryté narážky. Stojí teď blízko u mě a dívá se mi hluboko do očí.

„Ne, Olafe, ty jsi jiný.“

Kroutím hlavou a chci na to něco odpovědět, ale nevím co. Dívá se na mě zkoumavě, hravý úsměv na rtech. „Šéfův zeť. To vypadá, jako kdyby se co nevidět schylovalo k povýšení.“

„No, jestli spíš ne ten opak,“ směju se nahlas. „Každý mě pozorně sleduje, jestli se mi nedává moc přednost.“

„Takže spíš prokletí?“ ptá se.

„Všichni se vždycky tváří moc mile – mně do očí.“ Odmlčím se a ona pochopí, co tím chci říct. „Já jsem si to sám nevybral, ale tak to někdy bývá.“ Slova se mi překvapivě snadno skládají do vět. Přesto hodně rychle zmlknu, když ke mně Mila přikročí. Její oči se vpíjejí do mých. Teď by mě mohla buď políbit, vysmát se mi, nebo mi dát facku. Takhle špatně já čtu ženy. Mezi obočím se jí dělá malá vráska, ještě o krůček postoupí. Nakloní se ke mně, ale místo na moje ústa zamíří k mému uchu.

„Něco jsem zjistila.“

Mozek mi jede na plné obrátky, aby si ta slova nějak poskládal. Přesto se moc nechytám.

„Něco tu nehraje, toho sis musel určitě taky všimnout, ne?“ dodává.

Oddálím obličej a znovu se jí podívám do očí. V jejím pohledu teď vidím napětí, které i mně začíná dělat starosti.

„Co tím myslíš? Co kde nehraje?“

„V kanceláři. Něco velkého.“

„Tady jsi.“ Ta slova se mi zabodnou do zad jako dýka.

Otočím se a bezděky se zeširoka usměju. Nic zvláštního se tady nestalo.

„Liesbeth, tohle je Mila. Milo, Liesbeth.“ Obě ženy si nešikovně podají ruce, načež se Liesbeth opět otočí ke mně.

„Táta bude mít za chvíli proslov. Chce, abys u toho byl.“ Doprovodí mě zpět dovnitř. Když se ohlédnu, vidím ještě znepokojený pohled Mily.

Cestou k pódiu Liesbeth utrousí, tak abych to slyšel jenom já: „Taky mě nemusíš představovat každé sekretářce.“ Beru z tácu dvě sklenky šampaňského a říkám si, že teď asi není ta pravá chvíle vysvětlovat, že Mila není žádná sekretářka. Zvláště proto, že Liesbeth to zatraceně dobře ví.

~

Stěrače se pohybují po předním skle a já je zpomalím, už skoro neprší. Vracíme se autem domů a já zírám skrz přední sklo, hluboce ponořený do svých myšlenek.

„To bylo od tebe hezké, jak jsi tátovi pochválil jeho proslov. Víš, že to má rád,“ řekne Liesbeth. Usměju se. *Vím to.* Dostanu pusu na tvář a naslouchám jejímu dechu.

„Víš, že tě miluju, vid? Ale opravdu.“ *I to vím.*

„Ale opravdu,“ zamumlám ze zvyku nazpět. Pomalu vedle mě usne, zatímco já se soustředím na dozadu ubíhající bílé čáry na asfaltu.

Taky ji miluju. Už od střední školy, kdy se mnou chtěla tancovat ploužáka na školní oslavě. Liesbeth patřila k oblíbené partě, zatímco já jsem nevěděl, kam vlastně patřím. Měl jsem kamarády, pár holek, se kterými jsem se občas pozdravil, ale k žádné partě jsem nepatřil.

Žádný drsňák, ale ani žádný velký nerd. Byl jsem neviditelný. Dokud se Liesbeth toho večera ve školní aule nerozhodla vytáhnout mě do světél reflektorů. Přemožen tímto

nenadálým činem jsem ji začal líbat. To bylo něco, co bych si dřív nikdy nedovolil, ale tehdy jsem měl pocit, že je to ta jediná správná reakce. A ona mě líbala taky, zatímco všichni ostatní koukali s vykulenýma očima. S tlukoucím srdcem jsem jí jazykem rejdlil v puse a cítil jsem, jak se mi její paže ovíjejí kolem zad.

Další den bylo hned jasné, že jsem získal povýšení. Chovali se ke mně jinak, a dokonce se za mnou otáčeli. Ale co mě překvapilo úplně nejvíc, bylo to, že Liesbeth si stála za svou volbou z minulého večera. Řekla, že jsem teď její přítel. S tím jsem moc rád souhlasil. Byl jsem šťastnější, sebevědomější a můj další pobyt na střední škole byl super. To všechno díky ní.

Můj anděl spásy.

Spolu jsme si vystavěli tenhle život a byli jsme od začátku šťastní. Byla mnohem vyspělejší než já, což mě ze začátku hrozně děsilo. Naučil jsem se řídit podle ní, být vážnější, myslet víc dopředu. To mi jenom prospělo. Víím to jistě: bez mojí ženy bych ještě teď hrál hry na počítači ve studentském pokoji. Kouknu se na stranu a vidím, jak se ve spánku usmívá. Cítí se se mnou bezpečně.

Ta myšlenka mě přivede k tomu, co se stalo dnes večer. Vypravím si Milu a její pohled, ten hrozící neklid v něm. V práci se bavíme docela často, ale takhle se ona baví s každým. Všechny naše hovory byly dosud celkem o ničem nebo o práci. O tu se vždycky hodně zajímala. Ale nikdy jsme se nebavili o našich reálných obavách nebo o něčem opravdu důležitém. Proč se mi dnes večer tak svěřila?

Co mohla zjistit?

2

Moje pravá noha se propadne do sněhu. S námahou zvednu levou, abych ji o kousek dál zase stejně nechal zmizet. Ruce jsem omotal kolem těla v naději, že si uchovám ještě zbytek tepla. Na sobě mám bůhvíproč pyžamo. Jsem v ledově studeném lese a ve tmě nevidím dál než o dva tři stromy před sebe. Směr, kterým jdu, určuje jediná věc: stopa.

Pod nohama nacházím každých pár metrů rudou skvrnu. Kapky krve na bílém povrchu. Víím, že bych se měl radši vrátit, že mě tam vpředu čeká jen bolest a zmatek. Přesto jdu dál. Nejsem tu sám, to víím jistě. V temnotě okolo sebe cítím pohyb, ale když se zastavím a poslouchám, neslyším nic. Ani závan větru, praskající větev, ani můj vlastní dech. *Vůbec nic.* Uhodím se do uší, abych se ujistil, že jsem tím mrazem neohluchl. Plácnutí se mi rozléhá hlavou. Pak zbývá jediná možnost – jít dál.

Kapky na sněhu se teď přede mnou objevují častěji. Zkouším zjistit, čím to může být. Silnější krvácení, nebo kratší kroky? To, co sleduji, ještě není na dohled. Nebo přinejmenším to v téhle tmě nevidím.

Rychle se kouknu za sebe, jestli někdo celou tu dobu nepronásleduje mě, ale ani tam není nic vidět. Kromě stop, které zanechávám ve sněhu. Tady něco nehraje. Když se znovu

podívám před sebe, vidím už jen samotné kapky krve, ale žádné stopy. Teď si teprve uvědomím, jak je to zvláštní. Je to hádanka, na kterou nemám odpověď.

Najednou něco zaslechnu! V dálce zazní skřípavý zvuk, jako by tam někde někdo otevřel vrzající dřevěné dveře. Musím si dávat pozor, už jsem blízko. Čím dál víc si kladu otázku, jestli jsem vůbec v tomto scénáři lovcem. Nebo jsem kořistí, aniž bych si to uvědomoval?

Přesně jako když u napínavé knihy přeskakuješ stránky, když je to moc děsivé, zrychlují teď krok. Ať už se to stane, ať je to co chce. Všechno je lepší než tahle nejistota. V takovém sněhu se těžko běhá a hlavně mi přijde nepřirozené muset zvedat nohy takhle vysoko. Ale je to koneckonců jediný způsob, jak se v takovéhle krajině rychle někam dostat.

Krvavá stopa zatačí doleva a já po ní dál kličkuji mezi stromy. Pak se ale náhle zastavím. Tak náhle, až mám co dělat, abych neupadl. Stopa tu končí.

Vlastně ji ještě kousek před sebou vidím, ale mizí o kus dál v hustém podrostu a já nevím, jestli ještě někam pokračuje. Zase se okolo sebe rozhlédnu. *Kde to u všech čertů jsem?*

Upínám zrak do podrostu, abych zpozoroval případný pohyb nebo nebezpečí. Dech se mi zadrhne v hrdle. *Vidím správně?* Chci křičet, volat o pomoc, utéct. Ale neudělám žádnou z těch věcí a místo toho strnule kráčím dál, dokud nedojdu na místo, kde stopa končí.

Zpod podrostu se na sněhové pokrývce objevuje skvrna. Pohlcuje bílou, ta nemá šanci proti červené barvě, která se víc a víc šíří. Něco tam v podrostu leží. Vidím teď, jak se listy pohybují. Něco odtamtud chce vylézt, ale zaseklo se to. Ustrašeně se snažím udělat krok dozadu, ale sníh mě drží na místě. Když se podívám dolů, vidím, jak mi z prstů kanou kapky krve. Jsem to já sám! *Já sám krvácím!*

V meandrech se kolem mě začíná šířit červená, vine se jako had ve vysoké trávě. Chci pryč, musím pryč. Snažím se

rychle otočit, ale hned si uvědomím svůj omyl. Nohy mám stále zabořené do vysokého sněhu, a tak bezmocně upadnu. Jakmile se zády dotknu sněhu, celého mě obalí. Padnu do jeho náruče a ta mě hned stáhne dolů, do hloubky.

Prudce se posadím na posteli, celý zpocený. Přerývaně dýchám a snažím se přestat, abych neprobudil Liesbeth. Podívám se na ni, ale naštěstí dál spí, unavená šampaňským a vínem. Po hmatu seberu z nočního stolku hodinky a vidím, že je pět hodin. Ještě můžu dvě hodiny spát, a pak... *Vlastně ne, je sobota!* S úlevou zase padnu naznak zpět do postele. *Skvělé, víkend.*

V sedm hodin zvoní budík. Zvuk, který na celém světě nejvíc nesnáším. Když někdy náhodou během dne slyším, jak zvoní budík, udělá se mi z toho automaticky špatně. Je to symbol všeho, co se mi hnusí: probouzet se. Ale jak to? Nemá co zvonit, je přece sobota. To se můžu prospat, ne?

Liesbeth už prochází ložnicí s ručníkem omotaným kolem hlavy a s kartáčkem v puse.

„Lásko, co děláš?“ vypravím ze sebe. „Je sobota.“

„Sobota?“ zasměje se nahlas. „Je pondělí, musíš vstávat.“

Roztáhne závěsy a místnost zaplaví pronikavé ranní světlo.

Tohle s tebou vždycky udělá víkend: proklouzne ti mezi prsty, přesně když si myslíš, že už jsi ho chytil. Vydám ze sebe svůj pondělně ranní povzdech a vylezu z postele.

Začíná ranní rituál: záchod, sprcha, čištění zubů a holení. Pak otevřu skříň a vytáhnu z ní oblek, který visí nejvíc nalevo. To je můj systém, díky kterému nechodím pořád v tom samém – vyprané prádlo si větším vždycky doprava. Trenky, ponožky. V téhle chvíli se vždycky vyhýbám pohledu do zrcadla, protože muž oblečený jen v trenkách a ponožkách skýtá jeden z nejsmutnějších pohledů na světě. Jakmile jsem

oblečený, беру si sako na ramínku s sebou, aby se nezmačkalo. Nevím, jak to Liesbeth dělá, ale ve chvíli, kdy vcházím do kuchyně, vyskakují z toustovače opečené topinky.

Přehodím si kravatu přes rameno a naliju si hrnek kávy. Předě mnou leží noviny, které si prolisťuju, aniž bych je opravdu četl.

„Zase jsem tě dneska v noci slyšela.“ Liesbeth se na mě ani nepodívá a dál si maže chleba.

„Chrápal jsem?“ ptám se jakoby nic.

„Víš moc dobře, co tím myslím.“ Víím. „Co k tomu říká doktor Mantz?“

„To k tomu patří. Je to proces,“ zamumlám. Přestože ji dobře znám, doufám, že to na tomhle místě uzavřeme, ale ještě se mnou neskončila.

„A?“

„A dneska po práci jdu zase k němu. Víš, že pro to dělám, co můžu.“

Při těch slovech zvedne oči v sloup. Vždycky si u toho připadám jako malé dítě, protože potom často použije ten svůj tón.

„Lásko, já víím, že pro to děláš, co můžeš.“ *Jo, přesně tenhle tón.* „Ale takhle už je to rok. Ty kvůli tomu špatně spíš, já kvůli tomu špatně spím.“

„Dnes v noci se vyspím na gauči. Tak budeš mít aspoň chvilku klid.“ Začínám být pěkně defenzivní a uvědomuju si to.

„To tím nemyslím.“

Teď už toho mám dost. Popadnu kufřík a na chodbě si беру sako. Vyjde za mnou z kuchyně.

„Ať se ti dnes daří,“ zazní už přátelsky z jejích úst. Je zajímavé, že v jiné části domu se najednou můžeme bavit o něčem jiném.

„Díky, tobě taky.“

Dávám jí pusu na tvář a jdu příjezdovou cestou k autu. Je to mercedes. Mám ho teprve dva měsíce a cestou ke dveřím

přejíždím rukou po jeho elegantních liniích. Vždycky se snažím sám sebe přesvědčit o tom, že jsem si na něj vydělal svou vlastní prací, že jsem ho zaplatil ze svého platu a ne že jsem ho dostal od Liesbeth a jejího otce. Ve skutečnosti ale vím, jak to je.

Když vyjždím, vím, že mi zabere přesně čtyřicet tři minut, abych dorazil do práce v Naarden-Vesting. Normálně by to z Amstelveenu, kde bydlíme, mělo trvat dvacet pět minut, ale já už jsem si do svého cestovního plánu připočítal i všechny zácpy. Šlápnu na plyn.

Dívám se na brzdová světla auta přede mnou a poslouchám, co vykládají na Radiu 1. Na zadním sedadle leží všelijaké magazíny o bydlení – krámy, které mě vždycky hrozně rozčilují. Liesbeth se momentálně zabývá navrhováním výloh pro velký obchodní řetězec. Vede u toho tým lidí, kteří mají takové popisy zaměstnání, které bych ani neuměl vyslovit. Studovala interiérový design a to, že provedla změny u pár kamarádů, odstartovalo její kariéru naplno. Má teď jednu velkou zakázku za druhou. Ne že by to potřebovala, má víc peněz než já. Díky svému otci by nemusela v životě pracovat už ani den, kdyby chtěla. Ale taková ona není a toho si na ní vážím.

Moje vlastní kariéra se rozjížděla poněkud pomaleji. Poté, co jsem dostudoval práva, jsem doufal, že budu už brzy stát v soudní síni. Pracovní místa ale nerostla na stromech a advokátní kanceláře spíš šetřily, než aby nabíraly. Hledal jsem a chodil na pohovory, ale bez úspěchu.

Když nad tím teď zpětně přemýšlím, bylo to hlavně kvůli americkým filmům, kvůli kterým jsem si zvolil tuto cestu. Maloval jsem si, jak stojím před soudcem a vyslovuji věty jako: *You can't handle the truth!* V holandštině to samozřejmě bohužel nezní tak drsně. Realita se ukázala být docela jiná, ale tehdy už jsem byl se studii skoro hotový.

Huub, Liesbethin otec, byl tím, kdo mě nakonec vysvobodil z mého utrpení. Prohlásil, že jeho firma, velký podnik,

který se zaměřoval především na vývoj produktů, vždycky užije dobré advokáty. Když mě tam tehdy poprvé prováděli, oslnilo mě to. Stovky lidí, desítky oddělení, dokonce vlastní laboratoř. Vůbec jsem nechápal, co tam vyvíjejí, ale když jsem slyšel jména několika bohatých zákazníků, uvědomil jsem si, že operují na mnohem vyšší úrovni, než je ta moje. Samozřejmě jsem věřil, že jsem talentovaný advokát, ale také jsem byl realista. Huub hlavně už nechtěl říkat, že jeho zef je nezaměstnaný.

To, jak věci vypadají navenek, jeho dokonalá rodinka, znamená pro Huuba všechno. Všude, kam přijde, vyzařuje bohatství. *Selfmade man*, tak si říká. Poté si s železnou pravidelností vždycky postěžuje, že pro to v naší zemi neexistuje žádný ekvivalent. „Typické pro naši národní střízlivost,“ dodává a zakončuje to hurónským smíchem. Obchoduje po celém světě a ve své kanceláři má různé fotky, kde si potřásá rukou s různými státníky. „Milí chlapíci,“ říkává nonšalantně, když okolo nich prochází. Je mi úplně jasné, že oni už vůbec netuší, co je zač, a mám dojem, že některé z těch fotek budou i upravené. Ale na tom, jestli jsou opravdové, nebo ne, nezáleží. Jde o to, jestli tomu Huubovi obchodní partneři věří ve chvíli, kdy s ním začínají jednání.

Liesbeth bohužel tenhle rodinný rys zdělila. Na návštěvách si o mně často vymýšlí romantické příběhy – jak jsem pro ni na dovolené v hotelu nechal přichystat láhev šampaňského nebo jak jsem to byl já, kdo ji tehdy svedl na školní oslavě –, zatímco já mlčím a souhlasně přikyvuji. Z toho všeho má být hlavně zřejmé, že náš život je dokonalý a že jsem ten největší romantik pod sluncem. Její kamarádky při poslechu těch příběhů prakticky omdlévají nadšením a pak se vyčítavě dívají na svoje manželky.

Do starého městečka vjíždím průjezdem v hradbách. Naarden má stále ještě hodně kanálů a kasemat, což u mě vždycky